

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Herbert_Brian_Anderson_Kevin_J-Fackovaci_mek.PDB

PDB Name: Herbert&Anderson Fackovaci mek

Creator ID: REAd

PDB Type: TEXT

Version: 0

Unique ID Seed: 0

Creation Date: 25.9.2007

Modification Date: 25.9.2007

Last Backup Date: 1.1.1970

Modification Number: 0

DUNA : FACKOVACÍ MEK

Príbeh Služobníckeho Džihádu
Brian Herbert a Kevin J. Anderson

I

Keď dorazila obrnená vojnová loď Džihádu, obyvateľstvo Giedi Prime očakávalo správy o veľkom víťazstve proti zlým mysliacim strojom, no už pohľadom na bojom zjazvené plaidlo mohol mladý Vergyl Tantor povedať, že obrana kolónie Peridot neprebehla vonkoncom podľa plánu.

Vergyl sa hnal vpred po preplnenom okraji vesmírneho kotvišťa Giedi City, predierajúc sa vojakmi trčiacimi tu ako súčasť pozemných oddielov tak ako on. Odvedenci v zelenom so širokým pohľadom a veteráni pristarí na to, aby ich poslali do bitky proti Omniovym bojovým robotom. Jeho srdce mu v hrudi tlklo ako priemyselný piest.

Modlil sa, aby bol jeho adoptívny brat, Xavier Harkonnen v poriadku.

Poškodená bojová loď sa vkladala do kotevného okruhu ako umierajúca morská šelma uviaznutá na plytčine. Obrovské motory syčali a stonali, ochladzujúc sa po horúcom zostupe atmosférou.

Vergyl zísal na sčernalé jazvy na obšívke trupu a snažil sa predstaviť si kinetické zbrane a vysoko-energetické projektily, ktorými bojové roboty zasadili útok statočným obrancom Džihádu.

Keby len aj on mohol byť tam vonku, mohol by tak pomôcť v boji. No Xavier – veliteľ bojovej skupiny – bojoval proti horlivosti svojho brata so zdanlivo rovnakou zotrvačnosťou ako v boji proti mechanickému nepriateľovi.

Hneď čo pristávacie systémy ukončili zaistovanie plavidla, na spodnej časti trupu sa otvorilo zo tucet východových poklopov a plošín. Zjavili sa velitelia strednej triedy kričiaci o pomoc. Všetok medicínsky kvalifikovaný personál bol zvolaný z mesta. Iní boli prepravení z kontinentov Giedi Prime na pomoc raneným vojakom a zachráneným kolonistom.

Na ploche prístavu boli zriadené zberné a riadiace stanovištia. Služobný armádny personál bol ošetrovaný prednostne, pretože zasvätili svoj život boju v obrovskom úsilí roznieť Serenou Butler. Ich karmínovo zelené uniformy boli zašpinené a rozdiapané. Počas množstva týždňov presunu z kolónie Peridot ich zjavne nemali šancu opraviť. Žoldnieri dostali spolu s utečencami z kolónie v ošetrovaní druhoradú prioritu.

Vergyl sa náhlil s ostatnými vojakmi rozmiestnenými na zemi na pomoc, s hnedými očami preletujúc sem a tam v honbe za odpoveďami. Potreboval nájsť niekoho, kto by mu mohol povedať čo sa stalo so Segundom Harkonnenom. Pokým Vergyl pracoval, jeho myseľ hľadala obavy. Možno bolo všetko v poriadku... no čo ak bol jeho brat zabitý v hrdinskom strete? Alebo čo ak bol ranený, no ostal na palube otlčenej lode, odmietajúc akúkoľvek pomoc dokiaľ nebola ošetrená všetka jeho posádka? Oba z týchto scenárov by sa dali Xavierovej povahe pripísať.

Vergyl celé hodiny odmietal spomaliť, neschopný plne pochopiť čím týmto bojovníci Džihádu prešli. Potiac sa a vyčerpaný sa prepracoval do tranzu podobného omámeniu, načúvajúc rozkazom, pomáhajúc jednému ranenému, popálenému a zúfalému utečencovi za druhým.

Sem tam začul tlmené rozhovory, ktoré vraveli o útoku, ktorý zmietol malú kolóniu z povrchu. Keď sa myslia stroje pokúšali začleniť usadlosť do Synchronizovaných Svetov, Armáda Džihádu tam poslala svojich obrancov.

Kolónia Peridot však bola akokoľvek len šarvátkou tak ako aj mnoho iných za ten tucet rokov odo dňa, čo Serena Butler pôvodne zbúrcovala všetku ľudskú rasu v boji za jej vec potom, čo myslia stroje zavraždili jej mladého syna Maniona, Xavierovho syna.

Úpadok a opätovný vzostup Džihádu spôsobil veľký podiel škôd obom stranám, no žiadna z bojových síl neobdržala konečnú prevahu. A napriek tomu, že myslia stroje pokračovali v stavbe nových bojových robotov, mnoho ľudských životov nemohlo byť nahradených. Serena svojimi vášnivými prejavmi verbovala nových a nových vojakov pre jej svätú vojnu. Umrelo už toľko bojovníkov, že Džihád už viac nezverejšňoval straty. Boj bol pre nás všetkým.

Po masacre na Honru pred siedmimi rokmi Vergyl trval na vlastnom vstupe do Armády Džihádu. Považoval to za svoju povinnosť ako ľudský tvor, a to aj bez puta k Xavierovi, či umučenému dieťaťu, Manionovi. Na ich usadlosti na Saluse Secundus sa ho jeho rodičia pokúšali presvedčiť aby vyčkal, pretože mal len necelých sedemnásť, no Vergyl nechcel nič z toho ani len počuť.

Xavier prekvapil svojich rodičov po návrate na Salusu z obtiažnej potýčky ponukou ústupku, ktorý by umožnil neplnoletému Vergylovi začať tréning v armáde. Mladý muž sa chopil šance, netušiac, že Xavier má svoje vlastné plány. Príliš starostlivý Segundo Harkonnen si to predstavoval tak, že Vergyl dostane bezpečnú, pokojnú úlohu, s umiestnením tu na Giedi Prime, kde bude môcť pomáhať s obnovou – a kde by ostal ďaleko od akejkoľvek divokej bitky proti robotickému nepriateľovi.

Vergyl bol teraz v Giedi City už roky, šplhajúc minimálne v hodnosti na druhého Decera v stavebnej brigáde... nevidiac nikdy žiadnu akciu. Medzitým bojové lode Xaviera Harkonnena išli z planéty na planétu, chrániac slobodné ľudstvo a ničiac mechanizované légie počítačovej všemysle Omnius...

Vergyl už prestal počítať všetky tie telá čo preniesol. Dychčiac a potiac sa v svojej tmavozelenej uniforme niesol mladý stavebný dôstojník a jeden z civilistov provízorne nosidlá s ranenou matkou, ktorá bola zachránená z jej spustošeného prefabrikovaného domova v kolónii Peridot. Ženy a deti z Giedi City sa predierali medzi robotníkmi a ranenými, ponúkajúc vodu a jedlo.

Nakoniec v teplý podvečer Vergylovým omámeným sústredením prenikol nepravidelný jasot keď zložil nosidlá uprostred zbernej jednotky. Pozrel nahor a zhlboka sa nadýchol. Na hlavnej rampe bojovej lode vystúpil vpred do svetla Giedi Prime hrdý armádny veliteľ.

Xavier Harkonnen mal na sebe čistou uniformu Segunda s bezchybnými zlatými insígniami. Svojou náležitou úpravou zosobňoval okázalú a neodolateľnú armádu osobnosť, ktorá vzbudzovala dôveru a

vieru medzi jeho vlastnými jednotkami ako aj civilistami v Giedi City. Strach bol najväčším nepriateľom, ktorého mohli stroje proti nim použiť. Xavier nikdy nenechal a neponúkol priestor pochybnostiam: Áno, statočné ľudstvo napokon zvíťazí v tejto vojne.

Vergyl si potom čo sa všetky jeho obavy rozplynuli škeriac sa povzdychol. Samozrejme že Xavier prežil. Tento veľký muž viedol údernú jednotku, ktorá oslobodila Giedi Prime zo zotročenia kymekov a mysliačich strojov. Xavier velil ľudským silám v atomárnej očiste Zeme, v prvej veľkej bitke Džihádu Sereny Butler.

Hrdinský Segundo Xavier Harkonnen by sa nikdy nezastavil, pokým by neboli mysliače stroje porazené.

Vergyl si však sledujúc svojho brata ako schádza dolu plošinou všimol, že jeho kroky boli ťažké a chôdza unavená. Jeho dôverne známa tvár vyzerala otrasene. Ani len náznak úsmevu, žiaden lesk v jeho sivých očiach. Len mdlá otupenosť. Ako len ten muž mohol takto zostarnúť? Vergyl ho obdivoval, potreboval byť s ním osamote ako brat, aby sa dozvedel skutočný príbeh.

Na verejnosti by Segundo Harkonnen nikdy nepoodhalil svoje vnútorné pocity. Bol na to príliš dobrým vodcom.

Vergyl si kliesnil cestu davom, kričiac a mávajúc s ostatnými, až ho Xavier v mori tvárí napokon rozpoznal. Jeho výraz sa rozžiaril radosťou, potom sa však náhle zrútil, akoby prevážený ťarchou vojnových spomienok a činov. Vergyl a jeho kolegovia sa ponáhľali hore plošinou aby obkolesili vedúceho dôstojníka a odprevadili ho do bezpečia Giedi City.

II

Xavier Harkonnen strávil spolu s jeho poddôstojníkmi hodiny a hodiny rozoberaním správ a debrífi ngom predstaviteľov Ligy, no trval na tom, aby sa mohol zbaviť tejto bolestivej povinnosti a stráviť aspoň pár hodín so svojím bratom.

Domov k Vergylovi dorazil neodpočítaný, s očami podliatymi a prestrašenými. Keď sa obaja konečne objali, Xavier ostal pred tým než upustil a opätovoľ objatie jeho brata s tmavou pokožkou na okamih meravý. Napriek fyzickým odlišnostiam, ktoré naznačovali ich odlišné rasové dedičstvo a pôvod vedeli, že puto lásky nemalo nič čo dočinenia s pokrvnými líniami no bolo vecou zážitkami stmelenej a milujúcej rodiny, o ktoré sa delili v domácnosti Emila a Lucille Tantorovcov. Vergyl mohol vedúc ho do vnútra cítiť vzrušenie, ktoré Xavier potláčal. Rozptýlil Xaviera a predstavil mu svoju ženu s ktorou bol už dva roky, a ktorú Xavier ešte nikdy nestretol.

Sheela bola mladá, tmavovlasá kráska nezvyklá prijímať hostí takéhoto významu. Necestovala dokonca ani na Salusu Secundus aby stretla Vergylových rodičov alebo videla statok rodiny Tantorových. Chovala sa preto k Xavierovi ako k vítanému bratovi jej manžela viac než ako k celebritu.

Len pred týždňom dorazila jedna z obchodných lodí Aurélia Venporta, prevážajúca melánž z Arrakis. Sheel sa dnes poobede vybrala a dala týždenný plat zato, aby dostala dosť drahého korenia, a mohla z neho pridať do skvelej a mimoriadnej večere, ktorú pripravovala. Ako tak jedli, ich rozhovor ostával tlmený a neformálny, vyhýbajúci sa čo len zmienke o správach o vojne. Xavier, ustatý na smrť, len sotva prejavil pozornosť k chuti jedla, či exotického melánžu. Sheel vyzerala byť sklamaná, pokým jej Vergyl šeptom nevysvetlil, že väčšinu svojho zmyslu pre chuť a čuch jeho brat stratil počas plynového útoku kymekov, ktorý ho pripravil taktiež o pľúca. Aj keď Xavier teraz dýchal cez zostavu náhradných orgánov poskytnutých kupcom z Tlulaxy, jeho schopnosť cítiť chuť alebo vôňu ostala utlmená.

Napokon, keď pili korením ochutenú kávu, Vergyl už v sebe svoje otázky neudržiaval. „Xavier, povedz mi, čo sa stalo v kolónii Peridot. Bolo to víťazstvo, alebo - “ jeho hlas potemnel „- nás stroje porazili?“

Xavier zdvihol hlavu, hľadiac niekam ďaleko. „Veľký patriarcha Iblis Ginjo hovorí, že neexistujú žiadne porážky. Len víťazstvá a... morálne víťazstvá. Toto spadá do tej druhej kategórie.“

Sheel stisla prudko ruku svojho manžela – prosba bez slov, aby stiahol svoju otázku. No Vergyl brata neprerušil, a Xavier pokračoval, „Kolónia Peridot bola pod palbou týždne predtým ako naša najbližšia bojová skupina obdržala ich náhle núdzové volanie. Usadlíci boli vyhladzovaní. Mysliace stroje

mienili rozdrviť kolóniu a založiť tam Synchronizovaný Svet, rozmiestniť tam ich infraštruktúru a nainštalovať novú kópiu Omniovej všemysle.“

Pokým Xavier srkal korenistú kávu, Vergyl položil lakte na stôl, nakláňajúc sa a načúvajúc s nadšeným zaujatím.

„Armáda Džihádu mala v tejto oblasti okrem mojej vojnovnej lode a hŕstke oddielov len malú prítomnosť. Nemali sme inú šancu než zasiahnuť, neželajúc si stratu ďalšej planéty. Mal som aj tak loď plnú žoldnierov.“

„Nejakých z Ginázu? Našich najlepších bojovníkov?“

„Niekoľkých. Dorazili sme skôr než stroje čakali. Zasiahli sme ich pohotovo a bez zľutovania, využívajúc všetko čo sme mali po ruke. Moji žoldnieri útočili ako šialenci, a mnoho z nich padlo. No zničených bolo omnoho viac mysliacich strojov. Nanešťastie, väčšina miest kolónie bolo spustošených skôr než sme tam dorazili. Obyvatelia boli mŕtvi. Nakoniec dorazila Armáda Džihádu – a len vďaka zázraku sme zatlačili nepriateľské jednotky späť.“ Zhlboka a kľčovito, akoby mali jeho náhradné pľúca poruchu, sa nadýchol.

„Miesto toho, aby ústupom znížili svoje straty, tak ako to bojové roboty zvyčajne robia, boli tentoraz naprogramované tak, aby sledovali stratégiu spálenej zeme. Zdevastovali všetko v ich dosahu. Tam kde prišli neprežila žiadna úroda, stavba alebo žiaden ľudský pozostatok, ktorý by za sebou zanechali.“ Sheel ťažko prehltna. „Aké strašné.“

„Strašné?“ Xavier sa zamyslel, prevažujúc zvuk tohto slova na špičke jazyka. „Nemôžem vám opísať čo som videl. Z kolónie, ktorú sme prišli zachrániť už veľa neostalo. O život prišla štvrtina Džihádskych bojovníkov a vyše polovica žoldnierov.“ Krútiac hlavou v smútku pokračoval. „Sústredili sme zvyšok usadlíkov, ktorí unikli dostatočne ďaleko od hlavných mechanických síl. Neviem – a ani nechcem vedieť – skutočný počet zachránených. Kolónia Peridot nepadla do rúk strojom, no tento svet nie je ľudom už k ničomu.“ Znova sa zhlboka nadýchol. „Zdá sa, že si to Džihád vyžiadal.“

„To je dôvod, prečo musíme v našom boji zotrvať.“ Vergyl pozdvihol svoju bradu. Jeho hrdinstvo znelo plechovo aj v jeho vlastných ušiach. „Nechaj ma bojovať proti Omniovi po tvojom boku! Armáda Džihádu má neustálu potrebu vojakov. Je čas aby som sa aj ja dostal do skutočných bojov tejto vojny!“

Zdalo sa akoby Xavier Harkonnen náhle precitol. Tvárou mu prebleslo zdesenie. „Nechceš to, Vergyl. Nikdy.“

III

Vergyl pracujúc na palube Džihádskej vojnovnej lode zabezpečoval úlohu, keď podstupovala opravy už po vyše dva týždne. Ak nemohol odletieť a bojovať na cudzích bojiskách, mohol byť prinajmenšom tu a znovu dobíjať zbrane, nahrádzať poškodené systémy Holtzmanových štítov a posilňovať plátovanie brnenia.

Pokým Vergyl puntičkársky vykonával každú úlohu, ktorú mu vedúci skupiny udelil, jeho oči sa utápali v každučkém detaile fungovania systémov tejto lode. Keby Xavier jedného dňa popustil a dovolil mu zúčastniť sa v svätom Džiháde, chcel by veliť jednému z týchto plavidiel. Bol dospelý – dvadsaťtriročný – no jeho vplyvný brat mal moc zasahovať do čohokoľvek o čo sa pokúsil... a vždy tak aj urobil.

V to poobedie, keď kontroloval svoj postup opráv na obrazovke svojho organizéra, prišiel Vergyl k jednej z tréningových komôr bojovej lode. Chmúrne kovové dvere stáli napoly otvorené, a z vnútra komory počul rinčanie, zvonivý zvuk kovu a zadychčané zvuky niekoho namáhajúceho sa vo veľkom úsilí.

Vergyl vtrhnúc do komory náhle zastal a zazeral plný úžasu. Dlhovlasý, bojom zvráskavený muž – žoldnier, súdiac podľa jeho divokého neupraveného zovňajšku – sa vrhal v zúrivom boji proti bojovému robotu. Stroj mal tri článkovité zostavy končatín, v každej zvierajúc smrteľne nebezpečne vyzerajúcu zbraň. Mechanická jednotka, pohybujúc sa s pôvabnou nepredvídateľnosťou, útočila zas a znova na muža, ktorý sa zakaždým perfektne ubránil.

Vergylove srdce podskočilo. Ako sa dostal na palubu Xavierovej bojovej lode jeden z nepriateľských strojov? Poslal Omnius špióna alebo sabotéra? Boli rozptýlené po lodi aj iné stroje? Obliehaný žoldnier zasadil úder svojim vibrujúcim pulzovým mečom, spôsobiac tak, že jedna zo šiestich mekových rúk odpadla bezvládne bokom.

Zvriesknuc bojový pokrik, a vediac, že musí pomôcť sa Vergyl chopil jedinej zbrane, ktorú zočil – tréningovú tyč z police na stene – a nedbalo sa pustil vpred.

Žoldnier počujúc Vergylov príchod pohotovo zareagoval. Zdvihol rýchlo ruku. „Chirox, stoj!“

Bojový mek zamrzol na mieste. Žoldnier sa dychčiac uvoľnil z bojového postoja. Vergyl v šmyku zastal, pozerajúc v zmetení raz na nepriateľského robota potom na dobre stavaného muža po jeho boku.

„Nemaj obavy,“ povedal žoldnier. „Len som sa cvičil.“

„So strojom?“

Dlhovlasý muž sa pousmial. Jeho líca, šiju, holé ramená a hrud' pokryla spleť jemných vrások. „Mysliace stroje sú v tomto Džiháde našim nepriateľom, mladý dôstojník. Ak máme proti nim zdokonaľiť našu obratnosť, proti komu lepšiemu bojovať?“

Vergyl položil v chvate zdrapenú tyč nemotorne na podlahu paluby. Jeho tvár sčervenela hanbou. „To dáva zmysel.“

„Chirox je len náhradou nepriateľa, cieľ pre boj. Predstavuje všetky mysliace stroje v mojej myšli.“

„Ako fackovací panák.“

„Fackovací stroj, teda mek.“ Žoldnier sa usmial. „Pre potreby tréningu ho môžeme nastaviť na rôzne bojové úrovne.“ Vykročil bližšie k zlovestne vyzerajúcemu bojovému stroju. „Staň si dolu.“

Robot spustil svoje zbraňami ovešané končatiny, potom ich stiahol do svojho torza, dokonca aj tú useknutú ruku, a stál nehybne čakajúc na ďalšie rozkazy. Muž s úškľabkom tresol rukoväťou svojho pulzového meča o hrud' meka tak, že mek ustúpil o krok späť. Optické senzory zablikotali v oranžovej žiare, no zvyšok jeho tváre s hrubo tvarovanými ústami a nosom sa ani nehol.

Muž celkom dôverne potľapkal kovové torzo. „Tento obmedzený robot – nemám rád označenie mysliaci stroj – je úplne pod našou kontrolou. Slúžil žoldnierom z Ginázu po skoro tri celé generácie.“ Muž napokon deaktivoval svoj pulzový meč, ktorý bol vyvinutý, aby rušil sofi stikovanú sieť rôsolových obvodov mysliaceho stroja. „Som Zon Noret, jeden z bojovníkov pridelených na túto loď.“

Prekvapený Vergyl sa odvážil bližšie. „Kde ste našli tento stroj?“

„Pred storočím jeden záchranný zved z Ginázu našiel poškodenú loď mysliacich strojov, z ktorej vytiahol tohto pokazeného bojového robota. Odvtedy sme vymazali všetky jeho spomienky a reінštalovali bojové programy. Dovoľuje nám to odskúšať sa proti schopnostiam strojov.“

Noret potľapkal robota po jednom z jeho rebrovaných kovových ramien. „Veľa robotov v Synchronizovaných Svetoch bolo zničených vďaka tomu, čo nás táto jednotka naučila. Chirox je neoceniteľný učiteľ. Na súostroví Gináz si študenti proti nemu brúsia svoje schopnosti. Preukázal sa byť takou výhodou a zdrojom informácií využiteľných proti nášmu nepriateľovi, že mi žoldnieri už naň ďalej nepozerali ako na mysliaci stroj, ale ako spojencu.“

„Robot a spojenec? Serena Butler by to rada nepočula,“ poznamenal Vergyl opatrne.

Zon Noret prehodil svoje husté vlasy cez hlavu ako chvost kométy. „Mnoho vecí sa v tomto Džiháde udeje bez toho, aby o tom Serena Butler vedela. Neprekvapilo by ma, ak by sme mali pod našou kontrolou viacero mekov.“ Urobil odmietavé gesto. „No pokiaľ máme rovnaký cieľ, detaily sú nepodstatné.“

Vergylovi sa zdali niektoré z Noretových zranení len čerstvo zahojené. „Nemal by si sa namiesto ďalšieho boja zotavovať z bitky?“

„Skutočný žoldnier nikdy neprestáva bojovať.“ Jeho pohľad sa zúžil. „Vidím, že si tiež dôstojník.“

Z Vergyla vyrazil frustrovaný povzdych. „V konštrukčnom oddieli. Nie je to čo som chcel. Chcel som bojovať, no... je to dlhý príbeh.“

Noret si zotrel pot z obočia. „Tvoje meno?“

„Decero druhej triedy Tantor.“

Bez náznaku rozpoznania mena sa Noret zahľadel prv na bojového meka, potom na mladého dôstojníka. „Možno pre teba môžeme zaranžovať malú ukážku ako chutí boj.“

„Dovolili by ste mi...?“ Vergyl pocítil ako sa mu zrýchľuje tep.

Zon Noret prikývol. „Ak chce muž bojovať, malo by mu to byť dovolené.“

Vergyl pozdvihol svoju bradu. „Nemohol by som s vami súhlasiť viac.“

„Varujem ťa, toto možno vyzerá len ako tréningový mek, no je smrteľný. Počas tvrdých cvičení často odpájam jeho bezpečnostný protokol. Preto sú žoldnieri z Ginázu tak dobrí.“

„Pri poruchách musí byť bezpečný, inak by nebol viac než len dobrý inštruktor.“

„Tréning bez rizika nie je realistický. Robí študenta poddajným, keď vie, že nie je v nebezpečí. Chirox taký v koncepcii nie je. Mohol by ťa zabiť.“

Vergyl pocítil nával odvahy a dúfal, že nie je príliš hlúpy. „Viem sa ovládať. Taktiež som prešiel výcvikom Džihádu.“ Chcel však šancu preukázať sa, a tento bojový robot bol najbližšie ako sa len k boju kedy dostal. Vergyl sústredil svoju nenávisť na Chiroxa. Myšlienka na všetky ohavnosti, ktoré myslíace stroje ľudstvu spôsobili ním prešla a on chcel rozdrviť tohto meka na kovový šrot. „Nechaj ma s ním bojovať tak ako si to robil ty.“

Žoldnier pozdvihol obočie, akoby v pobavení a záujme. „Tvoja voľba zbrani mladý bojovník?“

Vergyl tápal, pozrel na nemotornú cvičnú tyč, ktorú zdrapil. „Nedoniesol som nič len toto.“

Noret zdvihol svoj pulzový meč tak, aby ho mladý muž mohol preskúmať. „Vieš ako sa narába s niečím takýmto?“

„To vyzerá ako ten čo sme používali pri základnom výcviku, len v novšom prevedení.“

„Správne.“ Noret aktivoval zbraň a podal mladému mužovi.

Vergyl si meč pot'ažkal, aby preveril jeho vyváženie. Pozdĺž povrchu jeho čepele prebiehali trblietavé oblúky prieraznej energie.

Zhlboka sa nadýchol a študoval bojového meka, ktorý naň zazeral nezaujato späť. Jeho očiam podobné optické senzory žiarili oranžovo... čakajúc. Senzory sa náhle odklonili, sledovali prístupujúceho Noreta a pripravovali sa na ďalšieho protivníka.

Keď žoldnier meka aktivoval, z jeho torza sa vysunuli len dve z jeho šiestich mechanických ramien. Jedna kovová ruka zvierala dýku, pokým druhá bola prázdna.

„Bojuje proti mne s najnižšou obtiažnosťou,“ post'ažoval si Vergyl.

„Možno ťa Chirox len skúša. V skutočnom boji ti tvoj súper nikdy vopred neposkytne náznak svojich schopností.“

Vergyl sa opatrne pohol k mekovi, potom skĺzol naľavo a krúžil, držiac pulzový meč. Cítil vlhkosť svojich dlaní, uvoľnil preto trochu svoj stisk. Mek sa obracal, aby mu mohol čeliť. Jeho ruka s dýkou sa mykala a Vergyl zasadil robotovej zbrani elektronickým mečom úder, zasiahnuc ju fi alovým impulzom, ktorý spôsobil, že sa robot zachvel.

„Pripadá mi ako hlúpy stroj.“ O takomto boji sa mu už často zdalo. Vergyl vyrazil vpred k svojmu súperovi a zasiahol torzo pulzovým mečom, zanechajúc fi alovú šmuhu na kovovom tele. Ťukal na modré tlačidlo na rukoväti zbrane až kým nedosiahla najvyšší pulz.

„Útoč na hlavu,“ radil Noret. „Zmät' obvody robota a tým ho spomaľ. Ak Chiroxa zasiahneš správne, bude potrebovať prinajmenšom minútu, možno viac na to, aby sa prekonfi guroval.“

Vergyl opäť zasiahol svoj cieľ, no minul hlavu, skĺznuc dolu k obrnenému plecu. Mekov vonkajší plášť pokryla sprška mnohofarebných iskier, a dýka mu z jeho mechanického zovretia spadla zarinčiac na podlahe tréningovej komory. Z robotovej ruky stúpala chumáč dymu.

Vergyl sa priblížil, aby zasadil posledný úder. Bolo mu jedno, či niekto potreboval túto bojovú jednotku na výcvik. Chcel ju zničiť, spáliť a roztaviť jeho zvyšky. Myslel na Serenu, malého Maniona a všetkých tých vyvraždených ľudí... a na vlastnú neschopnosť bojovať pre Džihád. Tento obetný baránok mu však bude musieť tentoraz postačiť.

No ako pristúpil bližšie, fi uidmetal robotovej voľnej ruky sa náhle posunul, pretvoriac tak sám seba na krátku šabl'u ozubenú na čepeli. Druhé rameno prestalo iskriť a i tam sa sformovala obdobná zbraň.

„Opatrne mladý bojovník. Nechceli by sme, aby Armáda Džihádu stratila tvoju konštrukčnú

zručnosť.“

Cítiať príliv hnevu za túto poznámku Vergyl len odsekol, „Nebojím sa tohto stroja.“

„Strach nie je vždy na škodu.“

„Ani proti hlúpym oponentom? Ved' Chirox ani len nevie, že sa mu posmievam, alebo áno?“

„Som len stroj,“ preriekol mek, hovoriac umelým hlasom, ktorý vychádzal z reproduktora.

Vergyl ustúpil, mysliať si, že postrehol náznak sarkazmu v robotovom hlase. Jeho tvár však ako divadelná maska výraz nezmenila. „Chirox často veľa nehovorí,“ povedal Noret usmievajúc sa.

„Pokračuj, tresni mu jednu, no opatrne, dokonca ani ja sám nepoznám všetky prekvapenia, ktoré má na v zálohe.“

Vergyl ustúpil, aby znova prehodnotil svojho súpera. Sledoval robotove optické senzory, ktoré žiarili neustále na oranžovo, zameriavajúc sa na pulzovú zbraň.

Chirox sa náhle vyrútil s ozubenou krátkou šablou, preukazujúc nečakanú rýchlosť a obratnosť. Vergyl sa pokúsil vyhnúť úderu, no neskoro. Na jednom z jeho ramien civela plytká jazva. Zosunul sa k zemi, a kotrmelcom unikol, zízajúc na spôsobenú ranu, keď opäť vyskočil na nohy.

„To nebolo zlé,“ povedal Noret ľahostajne, ako keby ho nezaujímalo, či ten robot Vergyla zabije. Zabíjanie bolo pre neho prácou i zábavou. Možno k tomu, aby sa človek stal žoldnierom pre Gináz treba drsnú povahu, no Vergyl – neobdarený takouto tvrdosťou – sa strachoval, že sa dostal do tejto situácie skratovo a že teraz možno čelí výzve ťažšej než na akú je pripravený. Bojový mek však len postupoval vpred, trhane, nepredvídateľnou rýchlosťou, občas sa rútiac, občas s udivujúcou plynulosťou pohybu.

Vergyl vyrážal zo strany na stranu, udierajúc s pulzovým mečom. Previedol výhodné kotúle a zvažoval pokus o veľkolepý premet, no nevedel, či sa mu podarí. Chyba v odhade správneho prevedenia pohybu sa mohla preukázať ako smrteľná.

Jeden z jeho úderov zasiahol panel na Chiroxovom boku, zahrejúc ho dočervena. Robot sa zastavil. Z robotovho torza sa vynorilo tenké ohybné rameno a nastavilo čosi vo vnútri.

„Môže sa sám opraviť?“

„Väčšina bojových mekov to vie. Chcel si férový pokus s reálnym protivníkom, alebo nie?

Varoval som ťa, tento robot nebojuje pod svoje schopnosti.“

Chirox náhle zatlačil na Vergyla tvrdšie a rýchlejšie než predtým. Z jadra jeho konštrukcie sa vysunuli dve ďalšie ramená. Jedno držalo dlhú dýku so zubkovanou špičkou na trhanie mäsa. Druhé držalo trblietavú značkovaciu tyč. Zon Noret čosi úzkostlivo povedal, no slová boli nejasné. Celý vesmír, tak ako ho Vergyl poznal až po tento okamih spolu so všetkými nepotrebnými zmyslovými vnemami vymizol. Zameriaval sa len na svoje prežitie.

„Som Križiak,“ pošeptal Vergyl. Odovzdal sa do rúk osudu, no na druhej strane chcel spôsobiť tak veľkú škodu ako len mohol. Pripomenul si prísahu, ktorú si musí pamätať dokonca konštrukčná jednotka: „Keď padnem v boji proti strojom, pridám sa k tým, ktorí odišli v nebesá predomnou, a tým, čo ich budú nasledovať.“ Cítil ako ho zmocňuje tranzu podobný stav a odháňa všetok strach pred smrťou.

Vnoril sa opäť do boja, kľúčujúc, robia výpady pulzovým mečom proti mekovi, vybíjajúc opakovane zbraň. V pozadí ktosi kričal akési slová, slová, ktorým nerozumel. Potom Vergyl začul hlasné cvaknutie, zazrúc farebný záblesk a jasné žlté svetlo, ktoré ho obkolesilo. Cítil to ako závan polárneho vetra, ktorý ho zmrazil na mieste.

Nehybný a bezmocný Vergyl sa zachvel a padol k zemi. Padal ako keby z veľkej výšky. Trkotal zubami a potil sa. Zdalo sa mu akoby nikdy nedopadol.

Napokon sa prebral, hľadiac hore do žiariacich optických senzorov robota. Úplne zraniteľný. „Môžem ťa teraz zabiť.“ Stroj pritlačil ozubenou špičkou dlhej dýky o Vergylov krk.

Bojový mek mu mohol preraziť čepelou hrdlo v mikrosekunde. Vergyl počul krik, no nemohol sa ani len pohnúť. Pozeral do neformálnych optických senzorov robota, tváre nenávideného nepriateľského stroja. Mysliaci stroj ho zabije – a toto nebol dokonca ani len skutočný boj. Aký bol len hlupák.

Niekde v diaľke rozpoznal známe hlasy – dva hlasy? – a volal na ne. „Vergyl! Vergyl! Noret,

vypni tu prekliatu vec!“

Snažil sa zdvihnúť hlavu a obzrieť sa, no nemohol sa pohnúť. Chirox neustále tlačil ostrím na jeho krčnú žilu. Jeho svalstvo bolo paralyzované, ako keby zamrzol v kuse ľadu.

„Dajte mi prieraznú pušku!“ Nakoniec hlas rozpoznal. Xavier. Vergyl sa svojim spôsobom bál bratovho nesúhlasu viac než smrti.

Potom sa však mek narovnal a stiahol čepel dýky z jeho hrdla.

Začul viacero hlasov, dunenie čižiem a rinčanie výbroje. Bokom oka Vergyl zahliadol pohyb a karmínovo zelené uniformy Križiakov. Xavier reval na svojich mužov rozkazy no Chirox stiahol vrúbkovanú dýku, ostatné zbrane a všetky štyri ramená do svojho torza. Zúriivo žiariace zrakové senzory potemneli do jemnejšieho odlesku.

Zon Noret sa postavil pred robota. „Nestriel’ajte Segundo. Chirox ho mohol zabiť no neurobil tak. Jeho programovanie mu káže využiť slabosť a udeliť smrteľný úder, no urobil proti tomu vedomé rozhodnutie.“

„Nechcel som ho zabiť.“ Bojový robot sa vypol do stacionárnej polohy. „Nebolo to potrebné.“

Vergyl sa konečne spamätal natoľko, aby sa strnulo pozviechal do sedu. „Tento mek skutočne preukázal... súciti.“ Stále sa cítil byť omámený zo záhadného omračujúceho nárazu. „Len si to predstav, stroj s pocitmi.“

„To vôbec nebol súciti,“ odvetil Xavier sporne sa mračiac. Nahol sa, aby pomohol svojmu bratovi na nohy.

„Bola to tá najpodivnejšia vec,“ trval na svojom Vergyl.

„Videl si jeho oči?“

Zon Noret zahľadený na svoj cvičný mek prezrel strojovú skrinku, študoval hodnoty prístrojov a robil úpravy. „Chirox si jednoducho zhodnotil situáciu a prešiel do núdzového režimu prežitia. No muselo tu byť aj čosi pochované v jeho pôvodnom programe.“

„Strojom nejde o prežitie,“ odsekol Xavier. „Videl si ich v kolónii Peridot. Vrhali sa do boja bez obavy o vlastnú bezpečnosť.“ Potriasol hlavou. „S tvojim mekom nie je čosi v poriadku, musí mať poruchu.“

Vergyl zazeral na Chiroxa, zachytiac pohľad jeho žiariacich optických senzorov. V hĺbke dvojice svetielok mladý konštrukčný dôstojník snád’ spozoroval blikot čohosi živého, čo ho fascinovalo a strašilo zároveň.

„Ľudia sa môžu naučiť súcitu tiež,“ povedal Chirox nečakane.

„Urobím mu kompletnú generálku,“ povedal Noret, no jeho hlas bol váhavý.

Xavier stál pred Vergylom, prezerajúc brata, a hľadajúc vážne zranenia. Hovoril trasľavým hlasom keď viedol brata von z cvičnej komory. „Poriadne si ma vystrašil braček.“

„Chcel som len bojovať... aspoň raz proti skutočnému nepriateľovi.“

Xavier vyzeral byť nesmierne sklúčený. „Vergyl, bojím sa, že nakoniec príde tvoja príležitosť. Tento Džihád sa tak skoro neskončí.“